

Det långsamma steget

Lennart Esborn

INTRO

Dm⁷

1.Jag

VERS

5

Dm⁷

3

ser på långt håll att det är du som går vä-gen fram. Du

Du

9

3

3

3

går med det lång-sam-ma ste-get som sme-ker vä-gens damm. 2.Jag

2.Jag

13

Dm⁷

3

3

3

satt i ditt knä som barn. Du läs-te sa-gor om troll. En famn så trygg och varm när li-vet drog åt al-la

16

Dm⁷

3

3

3

möj-li-ga håll. 3.Din un-der-ba-ra röst bygg -de bro-ar bor-tom tid och rum. Du sa så mån-ga

19

3

sa-ker som var bra och gav pre-cis la-gom med be-röm. 4.Du

4.Du

23

Dm⁷

3

3

3

lär-de mig det lång-sam-ma ste-get när vi van dra i din skog. Och att

Och att

27

Dm /E /F /A

3

3

3

lyss-na och att an das och att vi-la när mi-na föt-ter fått nog. Du gav mig

Du gav mig

REFR

31

Gm⁷

3

3

Dm⁷

3

3

bil-den av hur man le-ver ett liv. Du gav mig li-te pers-pek-tiv. Du

Du

35

Gm⁷

3

3

3

3

Dm⁷

3

3

lär-de mig an-pas-sa far-ten i kur-vor-na. Du lär-de mig det lång-sam-ma ste-get. 5.Du är

5.Du är

VERS

39

Dm⁷

3

3

3

3

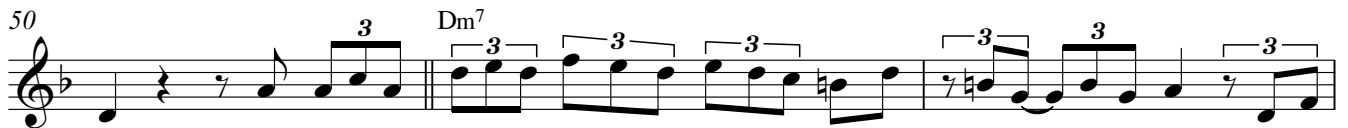
gam-mal i en tid när allt gam-malt är pas-se'. Och du med det lång-sam-ma ste - get har gan-ska

42

svårt att hän-ganed. 6.Du tar mig med i det lång sam-ma ste-get och lär mig en stil-la vals.

46

Och jag be - grå-ter att vis-dom och er - fa - ren-het in-te läng-re be - ty - der nåt

50

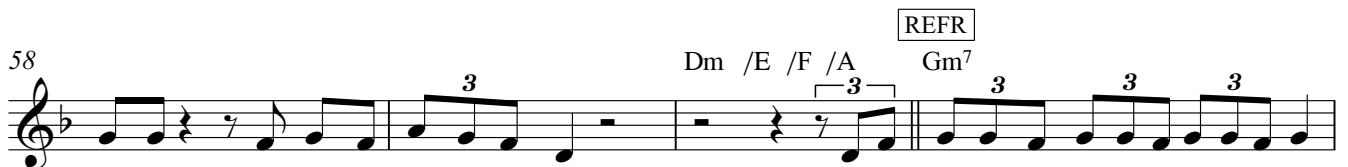
alls. 7.Vem hit-ta-de på att en män-ni-skas vär-deblir min-dre ef ter sex-ti-fem. Och att

53

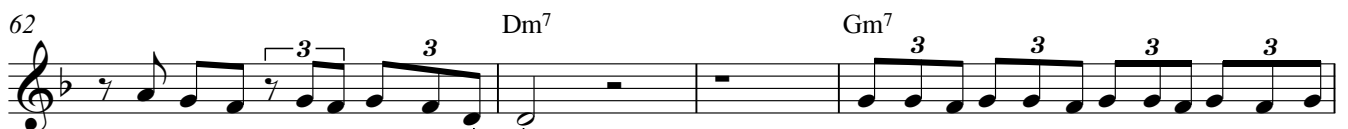
ryn-kor gör en ful och dum... Jag frå-gar: Vem? 8.He - la värl-den den

55

snur-rar så fort,mer än nån-sin be-hö-ver jag dig. Jag be - hö - ver det lång-sam - ma

58

ste-get. Och gan-ska mån-ga med mig. Ta-la om hur man gör för att or-ka ett liv,

62

du som har li-te pers-pek tiv. Lär mig att an-pas-sa far-ten i kur-vor-na.

66

Lär mig i-gen det lång-sam-ma ste - get.

70

Det långsamma steget

Jag ser på långt håll att det är du
som går vägen fram.
Du går med det långsamma steget
som smeker vägens damm.

Jag satt i ditt knä som barn.
Du läste sagor om troll.
En famn så trygg och varm
när livet drog åt alla möjliga håll.

Din underbara röst byggde broar
bortom tid och rum.
Du sa så många saker som var bra
och gav precis lagom med beröm.

Du lärde mig det långsamma steget
när vi vandra i din skog.
Och att lyssna och att andas och att vila
när mina fötter fått nog.

Du gav mig bilden av hur man lever ett liv.
Du gav mig lite perspektiv.
Du lärde mig anpassa farten i kurvorna.
Du lärde mig det långsamma steget.

Du är gammal i en tid
när allt gammalt är passé.
Och du med det långsamma steget
har ganska svårt att hänga med.

Du tar mig med i det långsamma steget
och lär mig en stilla vals.
Och jag begråter att visdom och erfarenhet
inte längre betyder nåt alls.

Vem hittade på att en människas värde
blir mindre efter sextiofem.
Och att rynkor gör en ful och dum.
Jag frågar: Vem?

Hela världen den snurrar så fort.
Mer än nånsin behöver dig.
Jag behöver det långsamma steget.
Och ganska många med mig.

Tala om hur man gör för att orka ett liv,
du som har lite perspektiv.
Lär mig att anpassa farten i kurvorna.
Lär mig igen det långsamma steget.

Lennart Esborn